

L'ESMOLL

Nº 1981

l'Editorial

El pit d'una noia o d'una dona és una cosa indecent. És un fet imperdonable que un noi o noia de catorze o més anys fullegi una publicació on n'hi hagi un. Hem d'evitar que la joventut es corrompeixi.

Publicar dues fotografies de dos polítics de Granollers, entre d'altres fotografies, fa que a una publicació se la pugui anomenar "política" igualment si es tracta d'una carta irònica a un president d'una nació.

I, és clar, els joves no han de saber res de política, ni de Granollers, cal evitar que la joventut es corrompeixi.

Senyors meus, això és de conya. Em teniu a les vostres mans. Llegiu-me. Fullegeu-me, sóc jove, i sóc feta per joves. No em demaneu que sigui perfecte, però no em demaneu mai que sigui com totes. No vull i no puc ser una publicació com les altres. Qui se senti jove que m'ajudi i em llegeixi. Qui no en sigui o no se'n senti, que em deixi el camí obert. Tinc tan dret com qualsevol altre d'existir i de ser. Sóc l'esmoll. Al servei de tots els joves de Granollers

Els oscar's

Quan, a la nit del 29 de març, el mestre de cerimònies —que sempre és el mateix però de qui no recordo mai el nom— va dir allò tan conegut: "Ladys and gentleman", centenars de cors van deixar de funcionar (només uns instants, després ho van tornar a fer), tothom esperava amb candeletes el resultat del, ja jubilat, jurat.

Les nits abans del dia D molta gent del cinema havia somiat amb el premi, però més que ningú un home que ara feia el possible per no exaltar-se. Aquest home de 77 anys, a l'hora del lliurament dels premis, s'aixecaria del llit, s'adreçaria, ajudat per algú, fins a una cadira de rodes des d'on esperaria la trucada d'un amic que li donaria la bona o mala nova. Era el protagonista principal de "En el estanque dorado" (On golden pond) i encara no havia aconseguit cap òscar i ara seria sobretot el premi a una vida dedicada al cinema, la d'Henry Fonda, guanyador (finalment!) del premi al millor actor.

Henry Fonda era un dels nominats per l'Oscar amb més possibilitats, això estava ben clar, però hi havia dos actors que no li anaven al darrera: Burt Lancaster i Warren Beatty, un per la seva interpretació a "Atlantic City" com a vell pinxo jubilat que subsistia venent loteria il·legal, l'altre per la seva reencarnació de John Reed al film "Rojos" (Reds). John Reed va ser el fundador del Partit Comunista Nordamericà, autor del llibre "Deu dies que van conmovre el món", únic nordamericà soterrat al Kremlin. Beatty era, a més d'actor, productor, guionista i director del film i s'emportaria el premi al millor director.

Si Henry Fonda havia estat un guanyador prou celebrat, un altra premi que ja se sabia abans de començar era el de la millor partitura musical que se'l va emportar Vangelis pel seu treball a "Carros de Fuego" (Chariots of fire); el del millor tema musical el va tenir Christopher Cross pel de "Arthur's theme".

L'òscar a la millor pel·lícula americana se l'emportaria "Carros de Fuego", un film modest que va deixar amb un pam de nassos a les altres quatre superproduccions. "Carros de Fuego" narra la trajectòria de dos atletes anglesos que per diverses raons es veuen motivats a conquerir llocs de prestigi a les olimpíades de París. Jo personalment m'hauria decantat per "Rojos" però sembla que guardonar una pel·lícula de caire polític no es correspon amb la trajectòria dels premis. "Rojos" ha estat filmada a l'Estat Espanyol i la RENFE ha d'estar enorgullida d'haver contribuït a la seva realització i és que aquesta gent només busca publicitat. Les altres pel·lícules nominades són: "En busca del arca perduda", "Atlantic City", "En el estanque dorado".